

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce **R. Ch.**, zastoupeného Mgr. Tomášem Gartšíkem, advokátem se sídlem Novobranská 14, Brno, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství pro hl. m. Prahu**, se sídlem Štěpánská 28, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 3. 2007, č. j. 11 Ca 270/2006 - 57,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou včas se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora označeného rozsudku, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 6. 2006, č. j. FŘ-7472/11/06. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl stěžovatelovo

odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti o obnovu řízení ve věci daně z příjmů fyzických osob za rok 1997 vydanému Finančním úřadem pro Prahu 1 dne 7. 10. 2003, č. j. 210657/03/001931/1370. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že důvody, o něž stěžovatel svoji žádost o nařízení obnovy opíral, nejsou takovými důvody, na něž pamatuje § 54 odst. 1 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále též „daňový řád“), neboť výslech svědka M. D. provedený v trestním řízení není novou skutečností, která nemohla být bez zavinění daňového subjektu uplatněna již dříve v řízení a současně mohla mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí, kterým byla stěžovateli doměřena daň z příjmů.

Stěžovatel proti tomu v kasační stížnosti uplatňuje důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Poukazuje na to, že v průběhu daňového řízení uváděl, že obchod s nehořlavým materiálem Marco (jehož nákup posoudil správce daně za neprokázaný) zprostředkoval právě M. D., jehož role byla v tomto obchodu klíčová. Správce daně ho však nevyslechl, neboť se mu ho nepodařilo zkontaktovat. Výslech tohoto svědka provedl až obvodní soud v trestním řízení, kde vyplynulo, že byl svědek kontaktován údajným zástupcem společnost Vigona a přebíral od něj doklady i zboží a také to, že od stěžovatele převzal částku 3 766 750 Kč za nehořlavý materiál Marco. Přestože stěžovatel explicitně výslech tohoto svědka nenavrhoval, bylo s ohledem na § 31 odst. 2 daňového řádu zákonnou povinností správce daně výslech této osoby provést. Za stěžejní pak považuje stěžovatel skutečnost, že se správci daně nepodařilo M. D. kontaktovat a vyslechnout jej. Vzhledem k tomu je třeba jeho výpověď učiněnou v trestním řízení považovat za novou skutečnost, kterou nebylo možno uplatnit bez zavinění stěžovatele.

Dále stěžovatel namítá, že správce daně nehodnotil nové skutečnosti podle § 54 odst. 1 písm. a) daňového řádu, ale místo toho provedl výslech svědka D. (dne 30. 3. 2004) a jeho hodnocení ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů; neposuzoval jej tak z hlediska toho, zda mohl nebo nemohl mít vliv na výrok rozhodnutí. Správce daně tak v podstatě přímo rozhodl o výsledku řízení, aniž by jeho obnovu vůbec povolil. Městský soud tuto stěžovatelovu námitku důvodnou neshledal a popsany postup považoval za souladný se zákonem. Rovněž předmětný výslech podle městského soudu nepřináší žádné nové skutečnosti, které by nařízení či povolení obnovy odůvodňovaly, neboť z něho není zřejmé, že by došlo k nákupu zboží od společností Vigona. Stěžovatel s tímto posouzením nesouhlasí a považuje postup soudu za nesprávný. Nebylo totiž hodnoceno, zda by výslech M. D. mohl mít vliv na výrok správního rozhodnutí, nýbrž městský soud předjímá výsledek dokazování v případě obnovení řízení. Stěžovatel má za to, že správní orgány měly hodnotit výpověď M. D. z toho hlediska, zda jako nová skutečnost mohla mít vliv na výrok rozhodnutí o daňové povinnosti stěžovatele a nikoli zda prokazuje nákup zboží od společností Vigona. Tím spíše, když je nepochybné, že uvedená společnost fakturu nevystavila.

Za situace, kdy jsou příjmy stěžovatele z prodeje zboží považovány za prokázané, měly se daňové orgány i městský soud zabývat tím, zda je stěžovatel schopen prokázat uskutečnění výdaje jinými, než neexistujícími nebo neplatnými účetními doklady. K tomu poukazuje na nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 664/04. Podle stěžovatele byl výslech M. D. právě takovou skutečností, neboť při něm potvrdil převzetí částky za zboží

od stěžovatele. Stěžovatel nepovažuje za rozhodné, že neprokazuje, že by předmětná částka byla vynaložena na nákup zboží od společnosti Vigona, nýbrž je rozhodující, že svědectví může mít vliv na prokázání toho, zda stěžovateli vznikl výdaj zaplacením kupní ceny na základě smlouvy uzavřené s neznámým subjektem. Bylo-li prokázáno, že společnost Vigona fakturu nevystavila a zboží nedodala, nemohl by stěžovatel tuto skutečnost doložit. Na druhou stranu ze svědectví vyplývá, že stěžovatel nehořlavý materiál Marco obdržel, zaplatil za něj M. D. 3 766 750 Kč a následně jej prodal společnosti Centrotex. Tyto nové skutečnosti pak nebyly řádně hodnoceny podle § 55 daňového řádu, nýbrž pouze jako důkazy prokazující nákup od společnosti Vigona. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil.

Žalovaný ve svém vyjádření s kasační stížností nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Poukazuje na § 31 odst. 2 daňového řádu a na to, že stěžovatel k prokázání svých tvrzení výsledk M. D. jako důkazní prostředek nenavrhoval. Přestože věděl, v čem spočívají pochybnosti správce daně a byl k jejich odstranění vyzván, neučinil tak. Žalovaný dále poukázal na to, že tvrzení M. D. jsou pouze obecného rázu a neobsahují žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že se obchod opravdu realizoval tak, jak stěžovatel uvedl v daňovém přiznání. Vzhledem k tomu se nemůže jednat o skutečnost, která by mohla mít vliv na výrok rozhodnutí. Nesouhlasí ani s tím, že by výpověď M. D. dokládala uskutečnění obchodu, byť s jiným subjektem, neboť nebyla konkrétní a nebyla ani doložena žádnými doklady.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). Kasační stížností je uplatněn důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost rozhodnutí spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Touto právní otázkou pak je, zda výpověď M. D. je novou skutečností, kvůli které by ve smyslu § 54 daňového řádu bylo třeba obnovit řízení, v němž byla stěžovateli doměřena daň z příjmů za rok 1997.

Ze spisu vyplývá, že dodatečným platebním výměrem ze dne 18. 7. 2002 byla po provedené daňové kontrole stěžovateli doměřena daň z příjmů fyzických osob za rok 1997 ve výši 1 615 120 Kč. Na základě jeho odvolání žalovaný uvedený platební výměr změnil tak, že byla stěžovateli dodatečně vyměřena daň ve výši 1 013 120 Kč, neboť stěžovatel neprokázal uskutečnění zdanitelného plnění od dodavatelů AKVAMILK, s. r. o., Vigona, a. s. a BONUS, s. r. o. Návrhem ze dne 8. 7. 2003 požádal stěžovatel o nařízení obnovy řízení ve věci daně z příjmů fyzických osob za rok 1997. Poukázal na nové skutečnosti, které vyplynuly v trestním řízení vedeném před Obvodním soudem pro Prahu 1, v němž podle stěžovatele vyšlo najevo, že obchody uvedené v jeho účetnictví skutečně proběhly a že stěžovatel zboží převzal, zaplatil za ně a prodal je dále, přičemž tyto obchody zprostředkoval M. D. Rovněž je nepochybné, že faktury byly falešné, neboť společnost Vigona, a. s., fakturu založenou v účetnictví stěžovatele nevystavila a žádné peníze také neobdržela, avšak to na uskutečnění obchodů nemá žádný vliv. Skutečnost, že stěžovatel finanční prostředky za zmíněné obchody zaplatil v hotovosti M. D., má dokládat vedle jeho svědectví také výpověď J. P. K výzvě správce daně stěžovatel poukázal na to, že se jedná o nové skutečnosti, které nemohl v daňovém řízení uplatnit. Správce daně totiž podle stěžovatele vycházel z toho, že obchody nebyly uskutečněny a veškeré výzvy směřoval k prokázání samotného plnění a nikoli k prokázání provedení platby za toto plnění.

Rovněž poukázal na to, že se M. D. stěžovateli vyhýbal. Stěžovatelova žádost byla správcem daně zamítnuta a rovněž tak žalovaným bylo zamítnuto odvolání proti tomuto rozhodnutí; oba tak učinili s obdobnou argumentací jako městský soud ve vztahu ke stěžovatelově žalobě.

V daném případě je tak třeba posoudit, zda je výpověď M. D. učiněná v trestním řízení novou skutečností, kvůli které by ve smyslu § 54 daňového řádu bylo třeba obnovit řízení, v němž byla stěžovateli doměřena daň z příjmů za rok 1997 či nikoli.

Předně je třeba poukázat na charakter obnovy řízení, jakožto mimořádného opravného prostředku, kterým se zasahuje do již pravomocného správního rozhodnutí a určitým způsobem se tak narušuje zásada právní jistoty. Situace, kdy může být obnova řízení nařízena nebo na žádost povolena, tak musí být skutečně mimořádná a závažnost okolností, kvůli nimž je třeba určité řízení obnovit, musí převážet nad zájmem na bezvýjimečném dodržování zásady právní jistoty. Shodně je tomu v daňovém řízení, kde jsou podmínky nařízení nebo povolení obnovy taxativně stanoveny v § 54 daňového řádu. Podle odst. 1 písm. a) citovaného ustanovení je možné řízení ukončené pravomocným rozhodnutím obnovit na žádost příjemce rozhodnutí nebo z úřední povinnosti, jestliže vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění daňového subjektu nebo správce daně uplatněny již dříve v řízení a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí. Jak správně v napadeném rozsudku uvádí městský soud, je pro nařízení nebo povolení obnovy řízení podle § 54 odst. 1 písm. a) daňového řádu nezbytné kumulativní naplnění tří základních podmínek. Jednak je to fakt, že vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, dále to, že tyto skutečnosti či důkazy nemohly být bez zavinění daňového subjektu nebo správce daně uplatněny již dříve, a poslední podmínkou je, aby nové skutečnosti či důkazy mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí, kterým bylo ukončeno řízení, o jehož obnovu jde.

Městský soud v dané věci dospěl k závěru, že výpověď M. D. učiněná v trestním řízení není novou skutečností, která nemohla být bez zavinění daňového subjektu (stěžovatele) uplatněna již dříve, neboť stěžovatel, který mohl výslech tohoto svědka navrhnout v daňovém řízení, tak neučinil. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem zcela ztotožňuje. Podle § 31 odst. 9 daňového řádu je plně na daňovém subjektu, aby prokázal mj. všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém přiznání. Prokázání uskutečnění zdanitelného plnění spočívajícího v realizaci sporného obchodu uvedeného v účetnictví stěžovatele jako nákup nehořlavého materiálu Marco od společnosti Vigona, a. s. a jeho následný prodej společnosti Centrotex, tak bylo plně na stěžovateli a správce daně je po něm také výslovně požadoval, a to výzvou ze dne 22. 5. 2000. Zde ve vztahu k faktuře údajně vystavené společností Vigona, a. s., na základě které měla být v hotovosti uhrazena částka 3 766 750 Kč, požadoval po stěžovateli, aby mj. prokázal jak a kdy byla tato částka zaplacená. Stěžovatel v odpovědi bez dalšího uvedl, že peníze byly předány společnosti Vigona přímo od Centrotexu. Výslech svědka M. D. však k prokázání této skutečnosti nepožadoval a ani nenavrhoval, přestože si byl vědom své povinnosti existenci uplatněného výdaje prokázat.

Pokud v kasační stížnosti stěžovatel tvrdí, že v daňovém řízení úlohu M. D. ve sporném obchodě dostatečným způsobem zdůrazňoval a bylo tak na správci daně,

aby jmenovaného vyslechl, nelze s ním souhlasit. Je sice pravdou, že v daňovém řízení provádí dokazování správce daně, který dbá o to, aby skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji; přitom není vázán návrhy daňových subjektů (§ 31 odst. 2 daňového řádu), na druhou stranu odst. 8 a 9 tohoto ustanovení, tedy odstavce vůči zmíněnému druhému odstavci speciální, stanoví, které skutečnosti je povinen prokazovat správce daně a které daňový subjekt. Podle zmíněného § 31 odst. 8 daňového řádu správce daně prokazuje a) doručení vlastních písemností daňovému subjektu, b) existenci skutečností rozhodných pro užití právní domněnky a nebo právní fikce, c) existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů, vedených daňovým subjektem, d) existenci skutečností rozhodných pro uplatnění zákonných sankcí. Důkazní břemeno podle § 31 odst. 9 daňového řádu stíhá daňový subjekt ohledně všech skutečností, které v daňovém přiznání uvedl, resp. byl povinen uvést, nebo k nimž byl správcem daně vyzván, přičemž se může jednat pouze o skutečnosti vážící se výlučně k daňové povinnosti tohoto subjektu; jak již ostatně ve svých rozhodnutích opakovaně zdůraznil Nejvyšší správní soud i Ústavní soud (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2007, č. j. 5 Afs 172/2006 - 115, www.nssoud.cz a nálezy Ústavního soudu ze dne 1. 7. 2005, sp. zn. IV. ÚS 29/05). Jestliže daňový subjekt neprokáže v daňovém řízení jím tvrzené skutečnosti, nelze s odkazem na § 31 odst. 8 daňového řádu dovozovat, že je to naopak správce daně, kdo byl povinen tyto skutečnosti prokazovat za stěžovatele (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2006, č. j. 5 Afs 40/2005 - 72, www.nssoud.cz, či rozsudek ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, publ. ve Sb. NSS pod č. 618/2005). Navíc nelze stěžovateli přisvědčit ani v tom, že by prosté zmínění jména p. D., jakožto osoby, která přebírala zboží ve skladech společnosti Centrotex, bylo dostatečné pro to, aby správci daně byla jasná úloha M. D. v daném obchodě a aby z úřední povinnosti tuto osobu předvolával a vyslýchal jako svědka.

V daném případě tak není pochyb o tom, že to byl stěžovatel, kdo měl prokázat existenci obchodu s nehořlavým materiálem Marco. V souladu s názorem vysloveným v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 4. 2003, č. j. 31 Ca 62/2002 - 25, publ. ve Sb. NSS pod č. 94/2004, je daňový subjekt odpovědný za to, že jím předložené důkazní prostředky budou konkrétní a budou prokazovat jeho tvrzení. Pouhé zmínění M. D., jež stěžovatel učinil v odpovědi na výzvu správce daně, nelze považovat za návrh na provedení důkazu jeho výsledkem. Takový návrh je třeba učinit jednoznačně a konkrétně tak, aby bylo zřejmé, jaké skutečnosti má navrhaný svědek potvrdit. Stěžovatel tak výsledk svědka M. D. k prokázání realizace předmětného obchodu nenavrhl a své povinnosti stanovené v § 31 odst. 9 daňového řádu nedostál.

Za této situace je také nerozhodné, že se správci daně M. D. nepodařilo zkontaktovat. Ze správního spisu totiž není zřejmé nakolik intenzivní byla snaha správce daně o předvolání M. D., když mu nebylo známo, jakou úlohu v daném obchodu měl hrát a jak důležitá by jeho výpověď mohla být; tyto skutečnosti totiž stěžovatel správci daně nesdělil. Jiná situace by nastala, pokud by stěžovatel M. D. označil jako osobu, která má uskutečnění obchodu potvrdit a požadoval její svědecký výsledek. V takovém případě by správce daně byl povinen výsledek provést, případně se řádně vypořádat s jeho neprovedením. Tak tomu, ale v daném případě nebylo. Nikoli nepodstatná je také skutečnost, že stěžovatel v podaném odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru vůbec nebrojil proti tomu, že M. D. nebyl vyslechnut a ani se jeho výsledku nedožadoval.

Jestliže tedy stěžovatel neunesl důkazní břemeno podle § 31 odst. 9 daňového řádu ohledně skutečností, které uváděl ve svých daňových přiznáních, nelze důkaz následně provedený v trestním řízení, jehož navržení a provedení v daňovém řízení nic nebránilo, považovat za nový, resp. takový, který nemohl být bez jeho zavinění nebo bez zavinění správce daně uplatněn již v daňovém řízení, tak jak na to pamatuje § 54 odst. 1 písm. a) daňového řádu (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 Afs 124/2006 - 59, www.nssoud.cz). V takovém případě nemůže být důvodem povolení obnovy daňového řízení ani výsledný rozsudek trestního soudu vycházející z takových důkazů.

V daném případě je ale také třeba souhlasit se žalovaným i městským soudem v tom, že výpovědi M. D. - a to jak ta učiněná během trestního řízení, tak ta před správcem daně ze dne 30. 3. 2004 - byly značně nekonkrétní a nelze je považovat za důkazy, které mohly mít vliv na výrok rozhodnutí o vyměření daně. M. D. totiž pouze uvedl, že se podílel na realizaci předmětného obchodu mezi údajným zástupcem společnosti Vigona, a. s. a společností Centrotex, a. s., kde stěžovatel působil jako prostředník. Nevěděl však žádné bližší podrobnosti. Ve vztahu ke způsobu placení připustil, že bylo-li placeno v hotovosti, převzal v bance od stěžovatele částku, neboť tak jednou či dvakrát při jejich obchodování činil, nevěděl však kdy. Pokud jí převzal, předal ji zástupci dodavatele, který mu zřejmě převzetí podepsal, doklad o tom však nemá. Rovněž si nebyl jist, jakým způsobem se zboží přepravovalo.

Takto nekonkrétní svědeckou výpověď nelze považovat za důkaz o tom, že výdaj v deklarované výši v souvislosti s tímto obchodním případem skutečně byl vynaložen a že by tak mohl mít vliv na výrok původního rozhodnutí o vyměření daně ve smyslu § 54 odst. 1 daňového řádu. S ohledem na objem a cenu tvrzeného obchodu (více než 3 miliony Kč) by bylo lze předpokládat vědomost svědka, který se měl na prodeji a nákupu podílet, o způsobu provedení tohoto obchodu, zejména pak o předání a převzetí značné finanční částky v hotovosti. Pokud si tedy M. D. na podrobnosti předmětného obchodu nepamatoval při výpovědi ze dne 30. 3. 2004, těžko lze předpokládat, že by v případě obnoveného řízení vypovídal jinak. Ke změně výroku rozhodnutí by tedy nemohlo dojít. Nejvyšší správní soud tak zcela souhlasí s městským soudem v tom, že výpověď M. D. nebyla novou skutečností podle § 54 odst. 1 písm. a) daňového řádu a žalovaný tudíž nepochybil, pokud řízení ve věci stěžovatelovy daně z příjmů fyzických osob za rok 1997 neobnovil.

Nad rámec shora uvedeného je třeba zmínit, že zdejší soud se stěžovatelem souhlasí v tom, že i poté, co bylo zjištěno, že faktura údajně vystavená společností Vigona, a. s. je falešná, bylo možno uskutečnění tvrzeného výdaje za prodej zboží prokazovat jinými důkazními prostředky, a to zcela v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 18. 4. 2006, sp. zn. II. ÚS 664/04, na který stěžovatel v kasační stížnosti poukazuje. V citovaném nálezu totiž Ústavní soud upozornil, že „jako důkazní prostředky, jimiž lze doložit skutečnosti rozhodné pro určení daňové povinnosti, a tedy i daňové náklady, mohou sloužit prakticky jakékoliv prostředky vyjma těch, které byly získány v rozporu s právními předpisy. I za situace, kdy skutečným dodavatelem byl jiný subjekt než uvedený na dokladech, je ve smyslu zákona č. 337/1992 Sb. nezbytné umožnit daňovému subjektu

prokázat skutečné výdaje jinými prostředky“. Situace v případě řešeném Ústavním soudem a v případě stěžovatele je odlišná. Zatímco ve věci sp. zn. II. ÚS 664/04 nebylo daňovému subjektu správcem daně dostatečně umožněno, aby prokázal, že uplatněné výdaje skutečně vynaložil a že je vynaložil v tvrzené výši, tak v daném případě byl stěžovatel správcem daně k prokázání zdanitelného plnění naopak vyzván (výzva ze dne 22. 5. 2000) a stěžovatel žádné důkazní prostředky na prokázání tohoto plnění, tj. ani výslech M. D., nenavrhoval.

Žádné pochybení pak neshledal zdejší soud ani v postupu správce daně, který po obdržení žádosti o povolení obnovy řízení, provedl výslech M. D.. Na rozdíl od stěžovatele má zdejší soud zato, že byl tento výslech uskutečněn za účelem zjištění, zda by svědecká výpověď M. D. mohla mít vliv na výrok daňového rozhodnutí či nikoli. Pokud byla výpověď M. D. učiněná v trestním řízení natolik obecná, že z ní nebylo zřejmé, zda vůbec může mít na výrok daňového rozhodnutí nějaký vliv, nemohl správce daně postupovat ani jinak. Ustanovení § 54 odst. 1 písm. a) daňového řádu totiž umožňuje obnovu řízení povolit pouze v případě, že nové skutečnosti nebo důkazy mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí. V první fázi řízení o obnově, tj. ve fázi rozhodování o tom, zda bude či nebude řízení obnoveno, je tedy zodpovězení otázky možného vlivu na výrok rozhodnutí nezbytné. Jak jinak lze tento problém nejlépe posoudit, než uskutečněním výslechu navrhovaného svědka v tom smyslu, zda může přinést nové skutečnosti, které mohou mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí, přičemž rozsah a podrobnost tohoto výslechu záleží na konkrétní věci. Pokud žádné takové skutečnosti zjištěny nejsou, je žádost o obnovu zamítnuta a ke druhé fázi obnovy řízení, v níž je opětovně rozhodováno ve věci samé, vůbec nedochází. Tak tomu bylo i v daném případě, neboť tvrzení M. D. byla příliš neurčitá a nemohla tak výrok rozhodnutí podstatně změnit. Lze sice připustit, že tento výslech byl správcem daně veden poměrně podrobně, avšak v daném případě byl takový postup nezbytný, neboť právě vědomost svědka o konkrétních okolnostech předmětného obchodu byla v daném případě rozhodná. Výslech tohoto svědka správcem daně nemusel provádět, neboť již bylo jasné, že není splněna podmínka novosti důkazu. Tím, že tak učinil a jakým způsobem však správce daně stěžovatele na jeho právech nijak nezkrátil. Podmínky pro povolení obnovy nebyly splněny ze dvou hledisek: jednak tvrzený důkaz neměl znaky nového důkazu, který by nemohl být proveden v původním řízení, jednak by ani neměl vliv na rozhodnutí.

Vzhledem ke všemu uvedenému shledal Nejvyšší správní soud závěr obsažený v rozsudku městského soudu správným a zákonným a uplatněný důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nezjistil; proto kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 (§ 120) s. ř. s., když stěžovatel ve věci úspěšný nebyl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. ledna 2008

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu